

כח:

עין משפט
גר מצוה

עבא אמי מ"ו מהל' טוען
הל' וסמג ענין זה
טושיע ח"מ פה ספיק
א וספיק כל:
ב ה' מ"ו סללה ז
טושיע שם ספיק ו
וספיק יג:
נ ג ד מ"י וסמג שם
טושיע ח"מ שם
ספיק די:
ס ה' ו' מ"ו פה מהל'
טוען הל' ב' א סמג
וענין א טושיע ח"מ כ'
לט ספיק:
ה' מ"ו פה מהל' וסמג

דבינו חנאל

[illegible]

בך אדם עשוי שלא להשגיב את
(ב"ב דף קטז, וסע) שכיב מרע שחזר
אלהם משטה בשעת מיתת ואחרי לא אמר
לאה כניו ו"ל דהם מיירי שחנעוהו
להשגיב אלא טענת טענת ואע"ג
לדמורקן לעיל טענת משטה לא
טענין ליה לבניו טענין כדמשמע
הם דאי לאו דאין אדם משטה
בשעת מיתת טענין ליה טענת שלא
להשגיב אפי' לדידיה טענין כמו
שנזכר ונחזי להבטח גבול:

הורדה בנני ב' וקנו סידו בורחין.
ואע"ג דלא אמר כתבו משום
דמסתם קנין לנחירה עומד כדפ"ה
דמ"ב המוכר אלס רתה לחזור כדאמר
השם וכו בשדה זו לפלוני וכתבו את
השטר חוזר בשטר ואינו חוזר בשדה
הוא דלא דלמך כפ"ה אע"פ (בתוס' דף
והא) אמר לעבד כתבו וחתמו והבו
ליה קנו מיניה לא נצרך ללאמלוכי
אלא דוקא כמבזי דה"ה אע"ג דלא
דקאמך כתבו והאי דקאמך כתבו
מסתם סופס נקט' דהיכא דלא קנו
מיניה אף ע"ג דלמך כתבו קנו מיניה לא
ללאמלוכי והא דקאמך קנו מיניה לא
נצרך ללאמלוכי ביה לאו משום שאינו
יכול לחזור בשטר אלא משאמא כל
היה דלא איהי דרבי רותה הוא שימכמו
שדע דהא לא קנו מיניה פשיטא דמאי
הדר ז"ל ואיכא למ"ד א"י ללאמלוכי
וביה וז"ל כיון דאינו חוזר בשדה
מ"ט חוזר בשטר אי שטר מתנה הוא
ממאי נ"מ ואי שטר מכר הוא ומשום
ששעבדי הא אמרין בחוקת הבתים
ד"ב דף מה: המוכר את שדוה בעדים
הבית נכנסים משעבדים וי"ל דלא
היה צורך ליה לנפשו שטענה עניויה דלא
מ"ט שטר חוזר וז"ל נכסים כסבורים
אית זכו ויזילי נכסים כסבורים
ספקן שטרי חוזר וז"ל דלמך כהנח
קאמך (ב"ק דף מה.) גבי השוקר שטרו
לא חזרו ליה איכא ספקי דדידי' מ"ט
הבית ביה ליכמך שטרא אחריני הם
שאני שגבר היה לו שטר דאין לו
להפסיד כמו: **ב"ר** דר ר' אשי
אמר ב' בשבועות (דף מה.) ושם
פירש הרשב"ן בשם ירש"י ובשם רבינו
גרשון דהלכה כמר דר רב אשי במיפך
שבועה ואודיותא. ואודיותא הך דהכא
מסתם שבועה דפרק שבועה הדיינים
דאפילו דלדוריימא מהפסינן
וכן רב האי פסק כמותו במיפך שבועה
הדינא שטרא ממלמך הם האי מאן
דמיפך שטרא ע"ז חזרה ואמר ליה
אזינן אישטבע ליה דלא פתעתיך
דלמך' ליה אישטבע ליה ולא דמי כלל
דהתם לא רמא עליה שבועה דלדוריימא
ובסדר תנאים ואמוראים (סוין דף ל"ח)
בבזי דכבולי הש"ס הלכתא כמר דר
רב אשי דר ממיפך שבועה ואודיותא
וכן פסק דה"ג דאין הלכה כמותו
במיפך שבועה ויעברך פסק וכן
שבועה דלדוריימא וז"ל פסק כמר
גבר רב אשי דר ממיפך שבועה וחזרי
דפרק בבבא התקשה (חזון דף ע:)
השם וימן עליו סימן כולו הפך לבן:
ולתלמוד

לספרי דרבא וידעי ההיא

זה בורר פרק שלישי מנהדרין

י"ו. והא דאמר בגט פשוט
אז"ל אחס עדיי משום דאין
אין כדאמר הכא שלא להשביע
העדה דלא ש"ד טענה שלא

לא היו דברים מעולם הוחזק כפון ^א (אמר) רב פפא בריה דרב אחא בר אבא הכי אמרין משמיה דרבא "כל מילי דכדי לא דכירי אינשי ההוא דאכמין ליה עדים לחבריה בכלילתיה אמר ליה מנה לי בידך אמר ליה הן אמר עירי ושכבי ליהו עילך סהדי א"ל לא אמר רב כהנא הא אמר ליה לא ההוא דאכמין עדים בקבורא לחבריה א"ל מנה לי בידך אמר ליה הן חיי ומיתי יהיו עילך סהדי אמר ליה לא א"ר ^ב שמעון הא א"ל לא אמר רבינא ואיתימא רב פפא שמע מינה מהא הא דאמר רב יהודה אמר רב צריך שיאמר אתם עדיי ^ג לא שנא כי אמר ליה ולא שנא כי אמר מלוה ושתיק ליה טעמא דאמר ליה לא אבל אי שתיק הכי נמי ההוא דהוה קרו ליה כר שו אמר מאן מסקי בי אלא פלוני ופלוני אתו תבעוהו לדינא קמיה דרב נחמן א"ר נחמן ^ד אדם עשוי שלא להשביע את עצמו ההוא דהוה קרו ליה עכברא דשכיב אדינרי כי קא שכיב אמר פלניא ופלניא מסקו בי וזוי בתר דשכיב אתו תבעינהו לירושין אתו לקמיה דר' ישמעאל ברבי יוסי אמר להו כי אמר' אדם עשוי שלא להשביע את עצמו הני מילי מחיים אבל לאחר מיתה לא פרעו פלגא תבעינהו לדינא לאידך פלגא אתו לקמיה דרבי חיאי אמר להו כשם שאדם עשוי שלא להשביע את עצמו ^ה כך אדם עשוי שלא להשביע את בניו אמרו ליה נחיל וניהדר אמר להו ^ו כבר הורה זקן הורה ^ז בפני שנים וקנו מידו כותבין ואם לאו אין כותבין בפני שלשה ולא קנו מידו רב ^ח (אמי) אמר כותבין ולא אם אסי אמר ^ט אין כותבין הוה עובדא וחס לה ^י רב להא דרב אסי אמר רב אדא בר אבהה הא אודיתא ויזמנן כתבינן ויזמנן לא כתבינן כניפי ויחבי לא כתבינן כנפינהו איהו כתבינן רבא אמר אפילו כנפינהו איהו לא כתבינן עד דאמר להו הוו עלי דיני מר בר רב אשי אמר 'אפילו אמר הוו עלי דיני לא כתבינן עד דקבעי דוכתא ושלחי ומומנו ליה לבי דינא ^{יא} (הורה במטלטלי וקנו מידו כותבין ואם לאו אין כותבין במקרקעי ולא קנו מידו מאי אמרינן אמר אין כותבין מר וזוטרא אמר כותבין ^{יב} והלכתא כותבין רבינא איקלע לדמהריא א"ל רב דימי בר רב הונא מדמהריא לרבינא מטלטלי ואיתנהו בעינייהו מאי אמר ליה כמקרקעי דמו רב אשי אמר 'כיון דמחוסי גובינא לא ההיא אודיתא דלא הוה כחוס בה אמר ליה כתבו ותחתמו והבו ליה אביי ורבא דאמרי תרווייהו ^{יג} היינו דריש לקיש דאמר ריש לקיש ^{יד} חזקה אין ^{טו} העדים חותמין על השטר אא"כ נעשה גדול מתקוף לה רב פפי ואיתימא רב הונא בריה דרב יהושע ^{טז} מי איכא מידי דאנן לא ידעינן וספרי דבי דינא ידעי שאילינהו לספרי דאביי ^{יז} ידעינן אודיתא דהוה כתב ביה דוכון פיתגמי וכל

לא היו דברים. לא הודיתי לך. והרי עדים ששמעו: חוֹסֵן כֶּפֶר, ואינו נאמן עליו בשבועה: כל מילי דכדי לא דכירי אינשי. דברים של חסם כלומר האולי ואותה הודאה דכרי רוח היו שהשטה בו לא דכירי אינשי ושכח אותה הודאה: יולפא. יריעה הפחוסה קנינות המטה: עירי ושכני יסוּוּ עַלֶּךָ מִדָּבָר.

רואה אתה שיהיו כל השומעין מעידין
בין ועשרין בין ישינים שהיה מוכר
זה בו שלח ידיו פנים עדים אמר
כלנו שגאון יואל קבור שכולם אמרו
ויאמר הן: קב רשו. מלך קב שטרות
יש עליהן: מלך מסיק בן. למי אני
חייב כלום: מלך עשוי. לומר לבריות
חייב אני מעות לבלתי משהתקן מעין
הרע: שלא להשביע. מהלך ליראה
שבע ממון: עכברא דשביס אדירי.
שבע מלך, עכברא דשביס אדירי.

עשר-שנה הנה ממחזר פסכרד וזה
שוכב על דינר וזה ואינו הנה
מחן: יוול ויוסדר. נלם התי
קריבלו: כר הורס וקו. רימעל
קריבלם על פיו ולא חלוק על מה
שעה: וקו מידו. כוסבין שטר
הורס ואע"פ שלם חמר כסו דקם
קין לכסיה עומד: ואם לאו אין
כוסבין. ואע"פ דלמר לבו חמר עדי
ומד ללחם לא חלוק חמר ונלם

עשאוּן יסעוּן וְהוּא יסעוּן וְהוּא יסעוּן
מלוּה עַל פֶּה מַמְלוּה בְּשֹׁטֶר: **פֶּסֶק.**
עֲשֹׂאֵן בֵּית דִּין וְהַסְקִירֵן הַסֵּקֶר וְיִחְוִין
נִשְׁמָעוּ לַעֲשׂוֹת מַלְוֶה בְּשֹׁטֶר וְהַיִּתּוּ
בְּמִקְוֵה הַלֹּה לַעֲשׂוֹת שְׁלֵמָה לַחֲבֵרָה:
דְּרִיבָא. שֹׁטֶר הַדֹּחֵה בְּפִי שְׁלֵשָׁה
שָׁלָה קָטַן מִדְּרוֹ: **כְּנִיפֵי יוֹסִפִּי.** שְׁלֵשָׁה
שָׁהוּ יוֹסִפִּין וְכֹא הָיוּ לוֹ בְּכִרָהס
וְהֹאִיל וְיִמְנֹס וְקִיבְּעוּס לִפְנֵי לֹא
נִעְשָׂה בִּד"א אֵלֶּה עֲדִים דְּלִמְלֵא אִי לֹא
הוּא אֵלֶּה מִרֵּה הוּא מְדִיל לִיה קָמִייהוּ
וְכֹא הוּא מַהֲדֵר אַחֵר בִּד"א: **כְּנִיפֵינוּ**
וְלֹא כְּסָבִין. דְּמַדְמַנְיָן כְּסָבִין דְּעֵמֵה
אִי דִינָא: **דְּקֶשֶׁת דְּרוֹכָא.** מִדְּרָךְ
הַדִּינִין: **וְשִׁלּוֹ.** שְׁלֵמָה בְּשִׁמְיֵיהוּ לְלוֹה
לְמִיתִי קָמִייהוּ לִדְנֵא וְאֹדוּרִי וְהֹאִיל
וְעוֹמֵד בְּדִין נִעְשִׂים מַמְלוּה בְּשֹׁטֶר שְׁגוּרֵה
לְכַל הַלָּךְ כְּחֻסִּין: **בְּמַקְרָא.** קֶרֶקֶט
שִׁהִי רֹאשׁוֹן מִחוּקֵה לֹא הָיוּ לַעֲשׂוֹת
שִׁהִי שְׁלֵ: **כּוֹסְבִין.** דֵּהֵא כִּיוֹן דְּאֹדִיר
לִיה דְּרִיבֵה הוּא וְלֹא מִחֻסְרָה גּוֹבִינָא
בְּשִׁלְמָה מְטַלְטֵל מַמְלוּה לְהֹאֵלָה
נִימָה וְחֻב עֲגֻלָּה הוּא וְתַמְלוּה עַל
פֶּה רִיעָא מַמְלוּה בְּשֹׁטֶר וְלֹא נִיחָא
לִיה לְחֻלּוּתָה אֲבָל הִכָּא גְּלוּי מִלְתָּה
עַל מִקְוֵה: **לְרִימֵהוּסֵא:** עַל מִקְוֵה:
יִסְתַּבּוּ בְּעִינֵיהוּ. שְׂעִתָּה דְּרוֹכָא: **מִלֵּי.**

מי אמרינן כיון דלברין ומונחין ואורי
ליה כל היבא דלחניהו ידידיה הוּא אִלּוּ
דילמא כיון דמלוהו הלאהא וימנה
מחא יוצאה ולא ינחא ליה למיחיה
שטרא עליה וזהו דאחא בפני שמי
דשים קאמר: **היה אוריפא**. שנים
חמומים עליה: **נעשה גדול**. המוכר
קיימאן לן (כ"ד קנא). והמכור
בנפשי אביו עד שיהא כל שנים.
הכא נמי כיון דשנים לא מאי
כתיב אלא ברשומה ודאי איבו
אמר להו: **דאן לא יריעין**.
כלומר: שו דריעין הרבה שאין
בקיפין בהלכה וזו שאמרנו דשנים
שלא קטו מידו אפן סומכין:
דוכרן פיסגמי. לא היה כמות
וזכרון עדות גלשון עדים אלא גלשון
וזכרון דברים והוא לשון דריעין:
ובל

מסורת הש"ס

[illegible]

מוסף רש"י

אלא אם כן נעשה גדול. כל מעשה השטן בגדולים, הליקח והמוכר (וכחובות י"ט). נותן ומקבל ועדים כולם גדולים וכשרים (ושב"ט ב"ב קנ"ה).

רבינו חננאל (המשך)

[illegible]

הוא וצ"ל וקצ"ל להלכתא כ"ן].